

KAREN KINGSBURY

JOCUL ÎNGERILOR

Traducere din limba engleză:

IOANA ADĂSCĂLIȚEI

 ACT și Politon

2017

1



DE CÂND ÎMPLINISE PATRU ANI, TYLER AMES își petrecuse aproape douăzeci de mii de ore antrenându-se, instruindu-se și pregătindu-se pentru jocul de baseball. Două decenii de victorii și înfrângeri, încălziri și înscrieri, joc după joc după joc. Însă exista un lucru pe care Tyler nu-l realizase încă.

Nu fusese niciodată perfect.

Până acum.

Tyler își îndreptă șapca Blue Wahoos și-și înfipse vârful pantofului în pământul moale al movilei *pitcher**-ului de pe stadionul Bayfront din Pensacola. Era momentul răscumpărării. În timp ce se apleca în față, ținând mingea ca o extensie a brațului său, Tyler îl măsură pe următorul *batter***.

Aproape cinci mii de fani strigau sub lumina reflectoarelor, în această frumoasă seară de august.

Aici... acum... Tyler se simțea cu adevărat perfect.

De parcă în seara asta până și fantomele trecutului îl încurajau.

* La baseball, jucătorul aflat în defensivă. (N. tr.)

** Jucătorul aflat la bătaie. (N. tr.)

Inima îi duduia în piept, iar el își luă avânt și lansă mingea. *90 de mile pe oră, gândi el. Cel puțin 90.*

– Ratare! anunță arbitrul, ridicând brusc brațul. Două ratări, încă o minge!

Încă una, își spuse Tyler, prinzând mingea de la *catcher**. *Doar una.* În ciuda brizei venite dinspre golf, Tyler continua să transpire. *Respiră, Ames. Doar respiră.* Își repeta aceste cuvinte de câte ori meciurile deveneau tensionate. Își șterse fruntea cu brațul, se îndreptă pe movilă și trase adânc aer în piept.

Încă o ratare. Tyler se chiorî la semnele *catcher*-ului. Dansul ăsta era vechi de când lumea: *catcher*-ul îi face semne *pitcher*-ului, *pitcher*-ul așteaptă semnalul potrivit, în funcție de cum vrea să arunce.

Nu. Tyler clătină din cap. Nu ăsta. *Catcher*-ul schimbă semnul. Din nou, Tyler clătină din cap. Al treilea semn îl făcu pe Tyler să zâmbească. Cel puțin, în sinea lui.

Un *change-up*** . Aruncarea perfectă pentru *batter* în momentul acesta.

Tyler aruncă o privire în tribune. Acolo erau patru recrutori pentru Cincinnati Reds. Dacă totul mergea bine, ar fi putut sări peste triplu A, să intre direct în Liga Mare. Cel mai devreme săptămâna viitoare. În Liga Mare. Visul său de când câștigase World Series din Liga Mică, cu doisprezece ani mai devreme. După seara asta, cei șase ani petrecuți bătând drumurile din Sudul țării cu autobuzul și câștigând salariul minim vor fi meritat. Putea face asta. Niciodată nu mai aruncase așa.

Niciodată în toată viața sa.

* Jucătorul prinzător. (*N. tr.*)

** Tip de aruncare în baseball. (*N. tr.*)

Tyler se încordă și aruncă mingea. Îi zbură din mâini ca o minge în flăcări, dar la jumătatea distanței spre bază încetini. *Batter*-ul – o nouă selecție de runda a treia din Texas – lovi prea repede. Mult prea repede.

– A treia ratare!

Tyler alergă spre prima bază și bătu palma cu *catcher*-ul său, William Trapnell. Șase reprize, optsprezece bătăi. Paisprezece ratări. Trei aruncări în afara terenului. Una prinsă din aer. Jep Black, antrenorul-șef de la Blue Wahoos, îl aștepta pe bancă.

– Am găsit pe cineva să lovească în locul tău, Tyler. Îl bătu pe umăr. Odihnește-ți brațul!

Tyler dădu din cap și se așeză la capătul băncii. Acesta era cel de-al doilea sezon al său la Blue Wahoos și, în ciuda schimbărilor dese din echipă, îi plăcea în general de colegii săi. Câțiva dintre ei îl strigară să-l felicite.

– Ești perfect în seara asta, Ames.

William dădu pe gât o sticlă întreagă de apă, pe nerăsuflăte.

– Meciul ăsta e al tău.

Tyler ridică aprobator degetul mare.

– Mersi. Ține-o tot așa.

Mai schimbă cu el câteva amabilități, își trase jacheta peste brațul cu care arunca și se lăsă pe spate. Putea să se relaxeze pe durata reprizei, cât juca jucătorul care fusese desemnat.

Închise ochii și-și umplu plămâni cu aerul adus de ocean. Nu știuse el că asta avea să se întâmple? Când fusese avansat de la echipa A din Dayton, primăvara trecută, se așteptase la lucruri mărețe.

Tyler clipi și se uită spre cea de-a patra bază. Era rândul primului jucător la bătaie de la Blue Wahoos. Tyler își încălzi mușchii mâinii, strângând pumnul și relaxându-l. Echipa sa era în topul clasamentului. Avea timp suficient. Tyler privi printre ploapele întredeschise luminile din depărtare, afișele sponsorilor de pe zidul tribunelor. Sezoanele i se derulară deodată în minte, ca un clip neclar de pe YouTube. Vedeta de la World Series a Ligii Mici, din 2002. Mr. Baseball pe California în liceu. Cel mai recrutat *pitcher* din istoria UCLA.

Cum reușise să facă să se ducă totul de râpă?

Dezastrul cu părinții săi, rana la spate, acuzațiile de beție în public, fetele. Căzuse din grațiile fanilor săi și ale tuturor celor la care ținea.

În special, Sami Dawson. Numele ei îl făcea să-l doară inima. *Sami, fetiço... pe unde ești? Ce s-a întâmplat cu noi?* Închise ochii din nou. O iubise mai mult decât orice pe lume. Dar de-atunci trecuse o eternitate.

Sucesiunea de realizări personale i-a fost întreruptă de urale. Deschise ochii și-l urmări pe apărătorul lor exterior pe centru lovind o triplă. Cei de la Blue Wahoos conduceau cu trei la zero. Își masă brațul drept. Îl durea, dar era mai bine decât de obicei. Mai rezista încă trei reprize. Cu siguranță.

O imagine îi umplu mintea. El și Sami, amândoi la șaptesprezece ani, stând împreună pe acoperișul casei bunicilor ei. *Ah, Sami. Pe-atunci credeam că avem la dispoziție tot timpul din lume.* În noaptea aceea, stelele păruseră mai strălucitoare, siluetele copacilor parcă erau decupate dintr-un vis. Nimeni nu crezuse în el mai mult decât Sami Dawson.

Unde mi-a fost capul? Cum de-am putut renunța la tine?

Tyler scrâșni din dinți. În seara asta, avea să se întoarcă roata. O să-și caute numele pe Google a doua zi și va găsi ceva diferit. *Tyler Ames: Perfect*. Articol după articol, toate vor spune același lucru. A reușit. În sfârșit, și-a găsit calea. Avea să fie perfect și toată lumea avea să știe. Poate chiar și Sami.

Toate titlurile care încă existau vor fi îngropate.

Tyler Ames: Puștiul care nu și-a împlinit potențialul

Purgatoriul Ligii Mici: Povestea lui Tyler Ames

Trista viață a lui Tyler Ames: de la Mister Baseball la Domnul Glumă

Tyler expiră. Durerea legată de trecutul său era pe cât de aproape era și cel mai la îndemână computer. Orice copil cu telefon mobil putea să citească despre eroul care fusese cândva.

Și ratatul care devenise.

Fiecare meci, fiecare repriză din ultimii câțiva ani era un gest de penitență acum, o cale de a se absolvi de păcatele trecutului său. Și fiecare aruncare îl condusesese aici.

Șansa să fie perfect. Nicio lovitură, nicio renunțare, nimeni la bază. Perfect.

Pentru prima dată.

Ce vor spune părinții lui după seara asta? Chipul tatălui său îi trecu prin gând. De câte ori se gândea la tatăl său, și-l imagina furios. Corectându-i stilul de servire, analizându-i antrenamentul cu greutate, punându-l la îndoială.

După încă un punct marcat, cei de la Blue Wahoos erau deja în terenul exterior. Tyler se simțea încălzit și concentrat. Mai pregătit ca niciodată. Cuvintele lui Jep Black de mai devreme, din acea zi, îi răsunau în minte: „Seara asta-i e ta, Ames. Du-te acolo și dovedește că nu mă înșel.”

Într-adevăr.

Jep purta discuții cu reprezentanții de la Reds încă de la începutul sezonului. În seara asta, în sfârșit, reprezentanții erau aici. Chiar îl voiau. Asta-i spusese Jep. Managerul echipei Reds îi știa numele și numărul. Toate statisticile minunate ale acestui sezon. Tyler era exact ceea ce căutau. Îi știau chiar și trecutul.

Și tot îl voiau.

Tyler își lăasă jacheta pe bancă și alergă spre movilă. Pe drum se opri să-i spună ceva *catcher*-ului său.

– Ține-o tot așa. Își atinse mănuașă de umărul lui William. Vorbește-mi, Trap. Ajută-mă să rămân perfect.

– S-a făcut!

Ajunse la movilă și privi în sus. Când a fost ultima dată când un tip din Liga Mică a reușit un joc perfect? Credincioșii din Pensacola se ridicaseră în picioare. Tyler Ames era pe cale să scrie istoria. O simțea. Aceasta era seara lor, așa cum era și a lui.

Frumosul stadion de pe malul oceanului se deschisese cu doi ani în urmă și deja era în capul listei de locuri de văzut și chestii de făcut în Peninsula Floridei. Fanii susțineau mai degrabă întreaga echipă, decât vreun jucător individual.

Dar seara aceasta era diferită. În seara asta, fanii echipei Blue Wahoos îl adora pe Tyler Ames. Îi știau numele. Îi putea auzi.

Ultimul ales pentru echipa din Carolina de Sud. *Ușor ca valurile golfului*, se gândi. De l-ar vedea Sami că s-a descurcat în cele din urmă. Urma să avanseze în Ligă. Chiar avea să se întâmple. *Respiră, Ames... doar respiră*. Se concentra pe mănuașă lui William. La serviciu era un *jucător* ratat din

Liga Mare, retrogradat în cea mică în urma unui accident. Nu mai putea lovi cu bâta ca pe vremuri.

William îi făcu semn. Tyler aprobă din cap. Da, o minge rapidă. Exact asta voia. Ridică genunchiul și își luă avânt așa cum făcuse de zeci de mii de ori. Într-o explozie de mișcare, aruncă mingea peste teren. Jucătorul la bătaie nu lovi, nu avusese timp nici măcar să clipească.

– *Ratareeeee!*

Și arbirtul începea să se entuziasmeze.

Tyler își păstră calmul, însă în jurul lui lucrurile începeau să se lege. Coechipierii săi îl sprijineau. Putea simți forța de concentrare din zona de bătaie, mânușile celor din exterior gata să reacționeze. Dădu o lovitură alunecată și bâta se conectă. La bufnitura impactului, inima lui se opri o clipă din bătut. Urmări traiectoria mingii deasupra sa. *Prinde-o, se gândi. Te rog, prinde-o.* Coechipierul său din exterior centru reacționează. *Fly out.*

Încă una, gata. Tot perfectă.

Un *grounder** la prima bază avu grijă de următorul jucător la bătaie. Tyler se simțea mai puternic acum decât la începutul meciului. Se așează pe movilă și îl fixă cu privirea pe *catcher*. Să înceapă pentru *batter* cu un *change-up*. Lui Tyler îi plăcea ideea. Își luă avânt și-l surprinse pe tip urmărindu-l. Prima lovitură. A doua aruncare a fost scoasă în afară, la fel și a treia.

Printre fanii aflați pe Stadionul Bayfront se lăsă liniștea. Nu-și permitea să sacrifice încă o aruncare, ori *batterul* avansa. *Respiră, Ames.* Putea să fie perfect. Avea să se întâmple. Îl fixă pe William cu privirea. *Catcher-ul* său îi făcu semn pentru o minge rapidă. Tyler dădu dezaprobator din

*Minge aruncată care atinge pământul. (*N. tr.*)

cap. Nu pentru *batter*-ul ăsta. Tipul lovise patru *home run**-uri luna asta.

Apoi îi ceru o minge cu efect. *Așa mai vorbim, William. O aruncare perfectă.* Tyler dădu ușor din cap. Asta era. O minge cu efect ar zbura direct spre bază și ar coti brusc spre interior. Atunci, *batter*-ul ar fi mușcat momeala, iar lovitura ar fi fost o ratare.

Cu un pas mai aproape de perfecțiune.

Tyler se lăsă pe călcâie, cu mânușa în sus și mingea în mână. Își luă avânt cu o mișcare superbă. Se relaxă și eliberă mingea așa cum plănuse, așa cum făcuse toată viața. Însă de data asta auzi ceva rupându-se. Un foc îi străfulgeră brațul și coastele, genul de durere pe care Tyler n-o simțise niciodată în viață.

– *Ratareeee!* declară arbitrul.

Tyler era deja la pământ, zvârcolindu-se în chinurile durerii. Zgomotele stadionului se domoliră, iar singurele sunete erau bătaia frenetică a propriei inimi și gemetele sale îngrozitoare. Lumea alerga spre el, dar nu-i putea auzi și nu le putea vedea fețele. Se simțea de parcă niște demoni îi smulgeau brațele. Lumea se topi în jurul său, fiecare glas, fiecare chip.

Primul medic în uniformă ajunsese la el, un bărbat pe care Tyler nu-l mai văzuse până atunci. Acesta îngenunche și-și puse mâna pe umărul sănătos al lui Tyler. Tipul arăta ca un jucător de fotbal american..

– O să fii bine.

Nu! vru să-i strige Tyler. Dar durerea era prea puternică. *Niciodată nu voi mai fi bine.* Bărbatul îl fixa cu privirea,

* Tur complet. (N. tr.)

iar în ochi îi strălucea o lumină pe care Tyler n-o recunoscuse. Pace, poate. Ceva supranatural.

– Nu-i ăsta sfârșitul, Tyler. Mâna medicului era caldă. E începutul.

Tyler dădu din cap. Ochii i se umplură de lacrimi de furie. *Normal că-i sfârșitul.* Numele de pe uniforma medicului îi atrase atenția. Un nume pe care nu-l mai văzuse până atunci.

Beck.

Clar. Medic nou. De unde să știe?

– Umărul... meu!

Durerea îl ucidea. Sudoarea îi curgea pe frunte și simțea cum îi tremură corpul, cum intră în șoc. Tyler ridică ochii spre reflectoarele stadionului. Acestea erau învăluite de o întunecime ciudată și apoi, treptat, tot restul începu să se dizolve.

Sami n-o să-l mai vrea acum. L-ar învinovăți că luase toate deciziile greșite acum mulți ani. *Îmi pare rău, Sami. Încă te iubesc. Numai de-ai ști cât de mult.* Alți doi medici se grăbiră spre el cu o targă, iar restul echipei se adună în liniște, șocată, la distanță. Lui Tyler îi mai trecu un gând prin minte, înainte să-și piardă cunoștința.

Nu era perfect.

Și după seara aceasta, nu avea să fie niciodată.

2



ERAU DOUĂ LUCRURI CARE-I PLĂCEAU cel mai mult lui Sami Dawson la slujba ei de asistentă la prestigioasa firmă de marketing Finkel and Schmidt din Santa Monica, California: independența pe care i-o oferea față de bunicii ei și priveriștea ce-ți tăia răsuflarea, pe care o avea biroul ei spre oceanul Pacific.

Mai avea o oră de muncă înainte să se întâlnească cu Arnie pentru cină la Trastevere pe Third Street – rutina lor de luni seara. Ieșeau de trei ani împreună, iar tradițiile lor prinseseră rădăcini. După cină se plimbau pe Promenadă și după o oră o conducea cu mașina acasă. Uneori jucau Scrabble sau se uitau la *The Office (La birou)* în apartamentul ei. Arnie îi luase seria completă pe DVD cu două aniversări în urmă. În alte seri, lăseau televizorul să meargă pe un program la întâmplare – excepție făcând meciurile de baseball și reluările la *I Love Lucy*. Lui Sami nu-i plăcea baseballul, iar Arnie n-o putea suferi pe *Lucy*. Prea se prosteau.

Arnie pleca de la Sami pe la nouă – fie că era zi de lucru sau nu. De fiecare dată, amândoi se trezeau devreme. Activitățile de rutină erau trepte pe scara succesului. Bunicii ei o învățaseră asta. Arnie era de acord.

– Nimeni n-a ajuns departe stând treaz până târziu, spunea el.

Avea dreptate. Studiile arătau că somnul face bine sistemului imunitar – opt ore pe noapte.

Sami avea un sistem imunitar beton.

Contul de care se ocupa pe moment era cel al stațiunii Atlantis din Bahamas și Dubai. Think tank-ul Paradise Island se afla în Pensacola, cu birouri în Los Angeles și San Francisco. Sami se chinuia de trei luni s-o convingă pe câștigătoarea de anul trecut de la *Fifteen Minutes*, Zoey Davis, să cânte la stațiunea din Bahamas. Zoey reușise să se repună pe picioare în ultimele luni și, cu o seară în urmă, acceptase să cânte. Azi, Sami se aștepta să găsească decizia ei anunțată online.

Dovada că Sami își făcea treaba cum trebuie.

Înainte să apuce să caute pe People.com, ceva-i atrase atenția în feedul de Google. Un nume din trecut. O luă pe nepregătite și inima i se opri o clipă. Sami citi din nou titlul și se rezemă de spătarul scaunului. Inima îi bătea mai repede.

Tyler Ames a suferit o traumă care a pus capăt sezonului

Se aplecă spre ecran și parcă-l vedea aieva – băiatul pistruiat cu ochi albaștri care-i furase inima în vara dinaintea ultimului an de liceu. Îl văzu așa cum îl văzuse întotdeauna: pe movila pitcher-ului, cu mingea în mână și șapca trasă peste ochii lui frumoși.

Baseballul însemna totul pentru Tyler. Doar renunțase la ea pentru joc.

Citi titlul din nou. Simțea cum i sefrânge inima pentru el chiar înainte să dea click pe link. Se deschise o nouă pagină și iată-l. Băiatul dintr-o altă viață. Un subtitlu dădea mai multe detalii.